

Arrest

nr. 189 526 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod(bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissing worden in de nota met opmerkingen samengevat als volgt:

“Op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 (hierna vreemdelingenwet).

Op 18 oktober 2010 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist om verzoekers aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Hiertegen stelde verzoeker een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad, die dat beroep bij arrest nummer 86.120 van 22 augustus 2012 verwierp.

Verzoeker bood zich op 8 augustus 2013 aan bij het stadsbestuur te Antwerpen teneinde een vraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

De burgemeester van Antwerpen nam op 14 november 2013, onder een bijlage 2, een beslissing tot niet inoverwegingneming.

Verzoeker diende d.d. 22 september 2015 andermaal een aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 oktober 2015 werd te Antwerpen, onder een bijlage 3, een attest van inontvangstneming afgeleverd.

Het bestuur verklaarde die aanvraag, d.d. 12 februari 2016, onontvankelijk.

Het bestuur beval verzoeker d.d. 12 februari 2016, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Op 3 maart 2016 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw [M.S.], in het bezit van een F-kaart.

Er werd een onderzoek gestart naar een schijnwettelijke samenwoning.

Op 23 juni 2016 verleende de procureur des Koning te Antwerpen een negatief advies aangaande de registratie van de wettelijke samenwoning.

De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde op 29 juni 2016 de wettelijke samenwoning te registreren.

Verzoeker en mevrouw [M.] dagvaardden hierop de ambtenaar van de burgerlijke stand voor familierechtbank te Antwerpen.

Verzoeker werd d.d. 28 februari 2017 aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Het bestuur beval verzoeker diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 28 februari 2017 trof de verwerende partij de beslissing om verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Bij arrest nr. 183 352 van 3 maart 2017 werd de vordering tot schorsing die bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend tegen de voormelde bijlage 13septies van 28 februari 2017 verworpen.

Verzoeker werd op 8 maart 2017 gerepatrieerd naar India.

Bij arrest nr. 189 186 van 29 juni 2017 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen dat verzoeker had ingediend tegen de bovenvermelde bijlage 13septies.

De op 28 februari 2017 getroffen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vormt de thans bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: S.

geboortedatum: 02.03.1978

(...)

nationaliteit: India

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 14.12.2010 en op 15.03.2016. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes twee regularisatieaanvragen ingediend in 2009 en in 2015 werden afgewezen.

Op 03.03.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een 10 jaar oudere legaal in België verblijvende Surinaamse onderdane [S.M.] [...]. Op 29.06.2016 weigerde de stad Antwerpen deze samenwoning wettelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Zowel betrokkene als Mevr. [M.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM in. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk volgens de bepalingen van art 10 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

"Schending van artikel 8 EVRM en 13 EVRM;

Schending van artikel 5 van Richtlijn 2005/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van

onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn)
Schending van artikel 7, alinea 1,1° en 8°, artikel 7, tweede lid, artikel 74/13, artikel 74/14 §3, 4° Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn;
Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet;
Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »); schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.
Schending van de zorgvuldigheidsplicht als het beginsel van behoorlijk bestuur en het beginsel audi alteram partem.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel,

schending hoorrecht, al of niet in combinatie met schending van artikel 47/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

1.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alter am partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn neef en echtgenote, en dit voor een onbepaalde duur.

2.

Verzoeker had, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Zo had hij kunnen aangeven dat hij sedert 2009 een relatie heeft met mevrouw [M.], dat er een wettelijke samenwoning werd aangevraagd en geweigerd, dat er tegen die weigering een procedure lopende is voor de rechtbank te Antwerpen die op 18 april 2017 zal gepleit worden, dat het om een reële relatie gaat in tegenstelling tot wat de Ambtenaar vooropstelde.

Dat wet de (procedure) wettelijke samenwoning betreft in eerste instantie wordt opgemerkt dat dit geen motief is dat in de bestreden beslissing wordt opgenomen en dus ook niet in aanmerking is genomen. Het wordt slechts in de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeld, zodat het duidelijk is dat, wat het onderdeel bevel betreft, er op geen enkele wijze mee rekening is gehouden. Dit bevestigt dat op dit punt het hoorrecht geschonden is.

Was het hoorrecht gerespecteerd dan had verzoeker zijn argumenten met betrekking tot de aflevering van het bevel kunnen ontwikkelen, met name de lopende procedure in verband met de wettelijke samenwoning, de nakende behandeling van de zaak voor de rechtbank, en meer in het bijzonder ook zijn argumenten tegen de weigering van wettelijke samenwoning en ter bevestiging van de realiteit van die samenwoning.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de besluiten die in dat kader door zijn raadsman werden ontwikkeld, en die als stuk bij dit verzoekschrift zijn gevoegd. Zij brengen de argumentatie aan die verzoeker had ontwikkeld zo hij gehoord zou geweest zijn, en dit had tot een andere beslissing hebben geleid, minstens hebben kunnen leiden.

Moest verzoeker gehoord geweest zijn dan had dit tot een andere beslissing geleid.

3.

De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake Bani Bledar t. Belgische Staat, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 126 158 van 24 juni 2014 inzake Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar het middel op zich als ernstig werd bevonden wegens schending van artikel 41 Handvest in samenhang met artikel 8 EVRM wat het tweede vermelde arrest betreft.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake Morais t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 168 654 van 30 mei 2016, uitgesproken schorsing bij UDN waarbij een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet annex artikel 8 EVRM als aannemelijk wordt aanvaard.

Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

Zo heeft uw Raad, in het arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014, gesteld:

[...]

Een nog recentere beslissing van een Franstalige kamer luidt in dezelfde zin:

[...]

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnviseerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel geschorst te worden.

Tweede onderdeel,

geen onderzoek van artikel 74/13 vreemdelingenwet, geen fair balance toets op basis van artikel 8 EVRM

1.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert impliciet naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. enT. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Dat het scheiden van een verzoeker van zijn partner door de uitwijzing van de verzoeker, deel uitmaakt van het privé- familie- en gezinsleven van verzoeker en een element is waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden.

Dat verzoeker en zijn partner een hechte familie vormen kan niet betwist worden.

Dit blijkt uit de neergelegde stukken met name uit de stukken en besluiten in de procedure wettelijke samenwoning.

Er is dus een echte en hechte familie- en gezinsrelatie.

Verzoeker heeft conform artikel 8 en 13 EVRM recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

3.

Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner en dat zij een gezin vormen.

Er is een lopende procedure wettelijke samenwoning, die voor pleidooien staat op 18 april 2017.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en familieleven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoeker te dwingen terug te keren naar India.

Verwerende partij had hierbij rekening moeten houden met de lange periode dat verzoeker en zijn partner samen zijn, en met het gegeven dat een procedure lopende is met betrekking tot de weigering van wettelijke samenwoning sedert 26 juli 2016 met een pleitdatum op 18 april 2017. Met deze gegevens is in de beslissing over het bevel op geen enkele wijze rekening gehouden, hoewel verwerende partij dit wist of diende te weten.

Verwerende partij heeft negen maanden sinds het opstarten van de procedure voor de rechtbank, gewacht om de hier bestreden beslissing op te leggen, en gaat thans op anderhalve maand voordat de zaak voor de rechtbank behandeld wordt, wel plots over tot het geven van een bevel (met terugleiding en aanhouding). Verwerende partij had perfect nog drie maanden kunnen wachten op het resultaat van de gerechtelijke procedure om eventueel over te gaan tot het afleveren van een bevel.

Bovendien ontnemt zij op die wijze aan verzoeker de mogelijkheid om zich persoonlijk te verdedigen in de procedure voor de rechtbank, wat in een persoonsgebonden materie een belangrijk element is in dat

recht van verdediging. Het is niet omdat volgens het gerechtelijk wetboek de persoonlijke verschijning niet verplicht is, dat dit geen schending van het recht op verdediging zou betekenen. Alleszins de rechtbanken te Antwerpen staan er op dat de betrokkenen in dergelijke procedures persoonlijk op de zitting aanwezig zijn. Het betreft immers procedure met volle rechtsmacht, waar de rechtbank zich op de stoel van de Ambtenaar plaatst, wat impliceert dat het persoonlijk verhoor van de betrokkene een integraal onderdeel van de procedure uitmaakt.

Verzoeker stelt dat het afleveren van het inreisverbod in die context machtsmisbruik is.

4.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan. In het kader van het inreisverbod is er geen enkele afdoende overweging in verband met het gezinsleven.

Bovendien steunt de beslissing eenzijdig op de afwijzing van de wettelijke samenwoning door de Ambtenaar en het advies van het parket. De beslissing gaat vooraf aan de lopende gerechtelijke toetsing van die beslissing. Er is geen rechtbank tot nu toe die de beslissing van de Ambtenaar bevestigd heeft.

Door verzoeker een inreisverbod op te leggen voordat een rechtbank zich heeft uitgesproken over het lopende verzoek tot samenwoning wordt als grondslag voor het inreisverbod een beslissing genomen die geen kracht of gezag van gewijsde heeft.

Het is niet omdat een omzendbrief dergelijke uitgangspunten hanteert dat dit wegneemt dat aan verzoeker de facto in deze het recht ontnomen wordt om zich te beroepen op een lopend verzoek tot nietigverklaring bij een rechtbank.

De evenredigheid wordt hier niet gerespecteerd.

5.

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidl v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006X11, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a 'family life' the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the (family life) rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

In casu werd geen rekening gehouden met het werkelijk familieleven van verzoeker, met name zijn zeer duurzame familierelatie met zijn partner in België nu.

De bestreden beslissing is bij gebreke aan enige afweging, evident niet redelijk en niet proportioneel."

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 5 van richtlijn 2005/115/EG (Terugkeerrichtlijn). Deze richtlijn is immers omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012 en verzoeker toont niet aan dat de betrokken bepaling van de richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren immers slechts op dienstige wijze een beroep doen op de rechtstreekse werking van de bepalingen van een richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17- 048 en 17-124), (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker kan evenmin dienstig de schending opwerpen van de artikelen 7, 8, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aangezien deze bepalingen betrekking hebben op verwijderingsmaatregelen, wat de bestreden beslissing niet is. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing werd getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris. Ook de schending van deze bepaling kan derhalve niet dienstig worden opgeworpen.

De besproken onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De Raad kan alleen maar vaststellen dat het eerste onderdeel van het middel ter ondersteuning van de schending van het hoorrecht, waarbij uitvoerig wordt geciteerd uit rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op (de gedwongen tenuitvoerlegging van) verwijderingsmaatregelen, duidelijk is gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten dat niet de bestreden beslissing is. De wettelijke grondslag van de bestreden beslissing is, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het eerste onderdeel van zijn eerste middel, niet artikel 7 van de Vreemdelingenwet doch wel artikel 74/11, §1 van dezelfde wet. Het eerste onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De Raad bekijkt het tweede onderdeel van het middel enkel voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 8 van het EVRM. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.2.

2.5. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familie- en privéleven van verzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

2.6. De bestreden beslissing stelt, *"Betrokkenes twee regularisatieaanvragen ingediend in 2009 en in 2015 werden afgewezen. Op 03.03.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een 10 jaar oudere legaal in België verblijvende Surinaamse onderdane [S.M.] [...]. Op 29.06.2016 weigerde de stad Antwerpen deze samenwoning wettelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contraindicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.*

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Zowel betrokkene als Mevr. Mari wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM in. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk volgens de bepalingen van art 10 van de wet van 15.12.1980".

2.7. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening houdt met en motiveert aangaande de aspecten van het gezinsleven van verzoeker. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de motiveringsplicht op dit vlak blijkt dan ook niet. De overtuiging van verzoeker dat er *"geen enkele afdoende overweging [is] in verband met gezinsleven"* kan niet tot een andersluidend oordeel leiden.

2.8. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij en zijn partner een hechte familie vormen, maar toont niet concreet aan dat dit het geval is, daar waar de stad Antwerpen weigerde zijn verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na een negatief advies van het parket van Antwerpen dat er op wees dat zijn dossier wijst op een schijnsamenwoning en daar waar hij werd gerepatriëerd op 8 maart 2017. De door verzoeker bij de familierechtbank aanhangig gemaakte procedure toont op dit moment enkel aan dat hij een andere mening is toegedaan over zijn relatie dan de stad Antwerpen en het parket van Antwerpen, maar dit neemt niet weg dat er heden een beslissing voorligt van de ambtenaar van de burgerlijke stand waarbij verzoekers relatie wordt bestempeld als een schijnsamenwoning en die wordt geacht wettig te zijn totdat de familierechtbank er anders over oordeelt. Verwerende partij bestempelt dit dan ook terecht als een *“contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven”*. Gelet op het voormelde blijkt niet dat er sprake is van een voldoende hechte relatie en een effectief beleefd gezinsleven tussen verzoeker en zijn in België verblijvende vriendin zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt.

2.9. Voor zover ondanks het voormelde toch dient te worden aangenomen dat hij een gezinsleven leidt met zijn partner in de zin van artikel 8 van het EVRM, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de in de bestreden beslissing gedane afwegingen geen fair balance-toets vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker vindt in eerste instantie dat de verwerende partij rekening had moeten houden *“met de lange periode dat verzoeker en zijn partner samen zijn”* maar de Raad ziet niet in waarom een lange periode van *“samen zijn”* gedurende een landurig illegaal verblijf van verzoeker, die slechts op 3 maart 2016 is uitgemond in een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw M.S., verwerende partij tot een andersluidende beslissing had dienen aan te zetten. Verzoeker kan ook niet blind zijn voor het gegeven dat de stad Antwerpen weigerde zijn verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het parket van Antwerpen wegens een schijnsamenwoning. Verzoeker spitst zich toe op de beroepsprocedure die hij aanhangig heeft gemaakt bij de familierechtbank tegen de voormelde beslissing van de stad Antwerpen, maar de verwerende partij heeft daarmee wel degelijk rekening gehouden en daaromtrent gemotiveerd in de bestreden beslissing, en wel als volgt: *“Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM in. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.”* Verzoeker hecht belang aan zijn persoonlijke verschijning en wijst op de procedure met volle rechtsmacht waarover de familierechtbank beschikt en zijn recht van verdediging maar hiermee kan hij voormelde overwegingen in de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Indien de familierechtbank alsnog zijn persoonlijke verschijning vordert, dan staat het verzoeker voorts vrij de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen en vervolgens te verzoeken om de afgifte van een visum kort verblijf met het oog op de persoonlijke verschijning voor de familierechtbank. Voorts valt verzoeker over de timing van het treffen van de bestreden beslissing en is hij van oordeel dat de verwerende partij *“perfect nog drie maanden [had] kunnen wachten op het resultaat van de gerechtelijke procedure om eventueel over te gaan tot het afleveren van een bevel”* maar daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij nog drie maanden had moeten wachten gelet op de motivering in de bestreden beslissing dat de persoonlijke verschijning van verzoeker voor de familierechtbank niet vereist is. Verzoeker toont voorts ter terechtzitting niet aan dat de procedure op drie maanden tijd zijn beslag heeft gekregen zodat bijkomend ook geen belang bij deze kritiek blijkt. Verzoeker bestempelt het treffen van de bestreden beslissing als machtsmisbruik maar dit aanvoelen van verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij vanwege andere doeleinden is opgetreden dan het doen respecteren van de verblijfsreglementering. Verzoeker kan voorts de beslissing van de stad Antwerpen tot weigering van registratie van zijn verklaring van wettelijke samenwoning na negatief advies van het parket van Antwerpen niet dienstig gaan minimaliseren en benadrukken dat er geen beslissing van een rechtbank voorligt in deze. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is wettig tot een andersluidend oordeel van de familierechtbank en verwerende partij vermag er ook dan mee rekening te houden. Nergens is bepaald dat de verwerende partij in deze enkel rekening mag houden met vonnissen en arresten van rechtbanken. De Raad merkt nog op dat de verwerende partij rekening houdt met een mogelijke herziening van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, vermits ze in de bestreden beslissing stelt, *“In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk volgens de bepalingen van art 10 van de wet van 15.12.1980.”* Verzoeker brengt hiertegen niets in concreto in. Door te citeren uit een arrest van het EHRM toont verzoeker niet in concreto aan dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 van het EVRM, dit gelet op de omstandigheden die zijn geval kenmerken,

zijnde een lange periode van illegaal verblijf sedert 2009 gedurende dewelke een relatie tot stand komt die slechts in 2016 uitmondt in een verklaring tot wettelijke samenwoning die op 29 juni 2016 botst op de weigering van registratie ervan door de stad Antwerpen na negatief advies van het parket van Antwerpen wegens een schijnsamenwoning, terwijl verzoeker tevergeefs twee aanvragen om verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die op niets zijn uitgedraaid en verzoeker tot tweemaal toe duidelijk werd gemaakt dat hij het land diende te verlaten. Verzoeker toont ten slotte niet aan dat huidig beroep waarbij zijn grief op grond van artikel 8 EVRM aan bod komt, niet voldoet aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoeker op,

“Schending van art. 74/11, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn. Schending van het non-refoulement principe. Schending van artikel 1A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling. Schending van artikel 3 EVRM. Machtsmisbruik”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel,

Geen wettelijke grondslag voor het inreisverbod

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11 §1,2° zowel voor wat betreft de grondslag voor het inreisverbod als voor wat betreft de duurtijd.

Dit maakt duidelijk dat er geen wettelijke basis is in de Belgische vreemdelingenwet voor het nemen van een inreisverbod. Vermeld artikel bepaalt enkel de modaliteiten van de tijdsduur maar is geen grondslag voor het inreisverbod op zich.

Dit artikel laat niet toe een inreisverbod te nemen.

Het artikel handelt niet over het nemen op zich van het inreisverbod, maar enkel over de duur van het inreisverbod, dus over een modaliteit van het inreisverbod en niet over het inreisverbod op zich.

Er is in de vreemdelingenwetgeving geen grondslag voor het nemen op zich van het inreisverbod, zoals dit bijvoorbeeld wel het geval is voor het nemen van een bevel (artikel 7 vreemdelingenwet), alleszins duidt de beslissing geen wettelijke basis aan.

De beslissing zelf bevestigt de gegrondheid van de argumentatie van verzoeker daar én voor de 'reden van beslissing', én voor 'driejaar' dezelfde juridische basis wordt aangewend.

Het gaat om twee onderscheiden elementen, die een eigen rechtsgrond noodzakelijk zijn. Artikel 74/11 § 1,2° is geen rechtsbasis voor het nemen van een inreisverbod op zich, maar enkel voor het bepalen van de in acht te nemen termijnen.

Dit middel kan niet afgewezen worden met het argument dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen wat de motivering betreft van de bestreden beslissing.

Het gaat er niet om dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in de plaats moet stellen van verwerende partij; het gaat er om dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet onderzoeken of er in de wet een grondslag is voor het nemen van een inreisverbod, en of, in casu die grond kan gevonden worden in artikel 74/11 §1,2° vreemdelingenwet.

Zoals hoger gesteld geldt dit artikel enkel voor de modaliteiten met betrekking tot het inreisverbod maar vormt het geen wettelijke basis voor het nemen van een inreisverbod op zich.

Daarvoor is een autonoom wetsartikel vereist, zoals dit het geval is bijvoorbeeld voor het nemen van een bevel. Dergelijk autonoom artikel ontbreekt of wordt niet aangeduid in de bestreden beslissing.

Ondergeschikt,

Wat betreft de delegatie van bevoegdheid

Aangezien verzoeker een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid.

Verzoeker verwijst naar de volledige tekst van art. 74/11 § 1.

Dat art. 74/11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde. Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden met een minimale functie van attaché. Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Tweede onderdeel,

De beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van drie jaar art. 74/11 § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Er wordt gesteld dat het inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Er wordt in de beslissing verwezen naar de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14.12.2010 en 15.3.2016. Verzoeker zou 'hardnekkig' weigeren aan de terugkeerplicht te voldoen.

Wat het bevel van 2010 dient genoteerd dat dit bevel geen grondslag meer kan vormen voor de huidige beslissing daar het minstens door het bevel van 2016, minstens door het tijdsverloop en door de houding van verwerende partij om het niet uit te voeren hoewel zij steeds op de hoogte was van het adres van verzoeker, verwerkt is.

Wat het bevel van 2016 betreft dient opgemerkt dat dit ook als verwerkt dient beschouwd te worden daar verwerende partij heeft nagelaten om het dwingend uit te voeren tegenover verzoeker, hoewel zij steeds zijn adres gekend heeft.

Het bevel van 15.3.2016 werd gegeven nadat verzoeker op 3.3.2016 een verklaring wettelijke samenwoning had ingediend, en voordat deze door de stad geweigerd werd.

Het bevel werd logischerwijze niet uitgevoerd binnen de in het bevel gestelde termijn, precies omwille van het feit dat er een verklaring wettelijke samenwoning was ingediend en de beoordeling ervan bij de Ambtenaar lopende was, en het bijgevolg contradictorisch zou zijn met de samenwoning dat verzoeker het grondgebied zou verlaten.

Dit bevel kan bijgevolg geen basis vormen voor het inreisverbod. Alleszins kan het geen basis vormen daar het bevel op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de lopende aanvraag tot wettelijke samenwoning. Het is niet zo dat verzoeker na het bevel een wettelijke samenwoning heeft aangevraagd, maar wel dat het bevel er kwam 12 dagen na de aanvraag. Het bewijst de goede trouw van verzoeker.

Minstens is de loutere verwijzing naar dat bevel of die bevelen geen afdoende grond om geen termijn voor het verlaten van het grondgebied te verlenen.

Door louter te verwijzen naar de bevelen hanteert de beslissing een automatisme. Er dient een motivering te zijn waarom die bevelen aanleiding geven voor het nemen van het inreisverbod. Er dient

geval per geval, rekening houdend met de persoon in kwestie en met het tijdstip waarop de bevelen zijn uitgereikt, te worden geargumenteed waarom de bevelen precies een reden zijn om een inreisverbod op te leggen. Er dient een 'zeer zorgvuldig en individueel onderzoek' te geschieden. In casu gebeurt dat niet. Er wordt een louter automatisme gehanteerd.

Derde onderdeel,

Wat betreft de termijn van drie jaar. Dit is de maximumtermijn die kan worden opgelegd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat het eerste bevel reeds zes jaar oud was, en dat het tweede bevel gegeven werd op het ogenblik en nadat verzoeker een aanvraag tot wettige samenwoning had ingediend.

Er wordt niet geargumenteed waarom meteen de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd, terwijl evenzeer een termijn korter dan driejaar mogelijk is.

Alleszins negeert de motivering met betrekking tot de driejaar dat er nog een procedure wettelijke samenwoning lopende is en dat de weigering ervan door de Ambtenaar geen enkele kracht of gezag van gewijsde heeft.

Het is een loutere bewering dat de weigering van 'voltrekking van een huwelijk' (sic) een contra-indicatie zou vormen voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Het zal de rechtbank zijn die zich hier uiteindelijk over uitsprekt, zodat er aan de weigering geen besluiten mogen gekoppeld worden, zolang deze niet definitief is.

Het gegeven dat gesproken wordt over huwelijk, terwijl het in casu over wettelijke samenwoning gaat, bevestigt dat louter automatismen worden gehanteerd in de motivering.

Vierde onderdeel,

Er dient ook een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Vijfde onderdeel,

Voor zover de motivering betrekking zou hebben op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Launder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidl v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006X11, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can

be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society " in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

Verwerende partij had rekening moeten houden met het hoger belang van het kind. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft er recent nog aan herinnerd dat:

109. Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (*Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas*, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005; *mutatis mutandis*, *Popov c. France*, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139- 140, 19 janvier 2012 ; *Neulinger et Shurük*, précité, § 135, et *X c. Lettonie* [GC], no 27853/09, § 96, CEDH2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (*Neulinger et Shuruk*, précité, § 135, et *X c. Lettonie*, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers. (CEDH, 3.10.2014, grande chambre, *Jeunesse c. Pays-Bas*)

In casu kan het familiaal leven van verzoeker niet verdergezet worden in Guinee. De moeder van de kinderen van het gezin werd erkend als vluchteling en kan dus onmogelijk terugkeren.

Bovendien gaan de twee oudste kinderen naar school.

Men kan niet verwachten dat de kinderen stoppen met naar school te gaan om hun (stief-) vader te vervoegen in Afrika. Dit zou absoluut tegen het belang van de kinderen ingaan.

Het is bovendien in het belang van de drie kinderen dat zij met hun (stief-)vader kunnen samenleven, die hen opvoedt en verzorgt.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van de kinderen van het gezin van verzoeker.

Wat betreft de afweging van het gezinsleven en van artikel 8 EVRM stelt verzoeker dat de motivering geen proportionaliteitsafweging is, maar een loutere stereotiepe en standaard motivering die in tientallen beslissingen voorkomt, en die miskent dat een echt faire balance toets moet uitgevoerd worden die op basis van heel concrete gegevens een echte afweging maakt tussen enerzijds de belangen van de Belgische Staat en anderzijds de belangen van verzoeker.

Stereotiepe en standaardmotiveringen voldoen niet aan artikel 8.2 EVRM.

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

In feite steunt de motivering volledig op het feit dat de ambtenaar op advies van het parket de wettelijke samenwoning heeft geweigerd.

Er wordt geen enkele andere overweging betrokken, laat staan dat de nog lopende procedure voor de rechtbank te Antwerpen op zeer korte termijn haar beslag zal kennen, met een pleitdatum op 18 april 2017, of amper anderhalve maand na het opleggen van het inreisverbod.

Wat in verband met de procedure gesteld wordt is stereotiep en is op alle procedures van toepassing, maar maakt geen enkele specifieke overweging in verband met de procedure die in hoofde van verzoeker lopende is.

Evenmin wordt rekening gehouden met de realiteit van de samenwoning gedurende verschillende jaren, en met het verblijf van verzoeker sedert 2009 in België.

Artikel 8 EVRM is echter breder dan het familieleven; het behelst ook de bescherming van het privé-leven. Naar het privéleven is geen ernstig onderzoek gevoerd of geen hoorrecht uitgeoefend; er is alleszins geen rekening mee gehouden.”

2.11. Voor zover verzoeker opnieuw de schending opwerpt van een bepaling van de Terugkeerrichtlijn, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.2. De bestreden beslissing vormt voorts geen beslissing aangaande de vluchtelingenstatus. Een schending van bepalingen van de Conventie van Genève kan dan ook niet dienstig worden opgeworpen. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet nader uiteengezet. Het non-refoulementbeginsel – dat tevens is neergelegd in artikel 33 van de Conventie van Genève – heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel wat de bestreden beslissing niet is. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

2.12. Artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

2.13. Verzoekers eerste punt van kritiek is dat er geen wettelijke grondslag is voor het opleggen van een inreisverbod. Volgens verzoeker vormt artikel 74§1, 2° van de Vreemdelingenwet enkel de wettelijke grondslag voor de modaliteiten van de tijdsduur van een inreisverbod maar niet voor het inreisverbod zelf. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker spijkers op laag water zoekt. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de gevallen waarin een inreisverbod met een maximum van drie jaar moet worden opgelegd en de gevallen waarin een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. De Raad ziet niet in hoe een wettelijke bepaling die de modaliteiten regelt voor de duur van een inreisverbod niet tegelijkertijd de wettelijke grondslag kan vormen voor het opleggen van een inreisverbod zelf of hoe de verwerende partij de duur van een inreisverbod zou kunnen bepalen zonder het inreisverbod zelf te kunnen opleggen. Verzoekers overtuiging dat hiervoor een aparte wettelijke grondslag vereist is maakt niet dat artikel 74, §1, 2° van de Vreemdelingenwet geen afdoende rechtsbasis vormt voor de bestreden beslissing.

2.14. Verzoeker kaart vervolgens “*ondergeschikt*” de problematiek aan van de delegatie van bevoegdheid. Hij stelt dat artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een delegatiemogelijkheid voor de Minister of zijn gemachtigde zodat geen verdere delegatiedetails kunnen geregeld worden in het “*Ministerieel Besluit*”. Daargelaten de vraag of deze kwestie uitstaans heeft met het door verzoeker opgeworpen tweede middel, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker andermaal spijkers op laag water zoekt.

Ook al is in artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk bepaald wie dergelijk inreisverbod moet of kan opleggen, geeft artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet de gevallen aan waarin “*de minister of zijn gemachtigde*” zich ervan onthoudt of kan onthouden om een inreisverbod op te leggen. Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het ook de minister of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen,

valt niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen onthouden (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231.043).

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.15. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 14.12.2010 en op 15.03.2016. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.”* Verzoeker betwist niet dat de betrokken bevelen om het grondgebied te verlaten hem werden betekend, maar acht ze *“verwerkt”*. Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog. Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe om gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij kan dan ook bezwaarlijk verwijzen naar een gebrek aan gedwongen uitvoering van de betrokken bevelen vanwege de verwerende partij om daaruit te besluiten dat de verwerende partij niet meer zou mogen verwijzen naar eerdere niet-uitgevoerde verwijderingsmaatregelen. Verzoeker acht vervolgens het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2016 niet meer uitvoerbaar wegens een verklaring van wettelijke samenwoning die hij op 3 maart 2016 heeft afgesloten, maar verzoekers eigen inschatting van zijn situatie maakt niet dat het betrokken bevel om het grondgebied te verlaten niet meer rechtsgeldig is en geen grondslag meer kan vormen voor de bestreden beslissing. Enkel indien dit bevel om het grondgebied te verlaten werd ingetrokken door de verwerende partij of werd vernietigd door de Raad dient verzoeker er geen gevolg meer aan te geven, quod non. Verzoekers uitleg waarom hij dit bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd, met inbegrip van zijn *“goede trouw”*, gaat dan ook niet op.

2.16. Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing werd gehanteerd als een automatisme na de vaststelling dat eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet werden uitgevoerd, gaat hij voorbij aan het feit dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Derhalve verplicht dit de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen in het geval dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd, wat het geval is van verzoeker. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk verwachten dat in de bestreden beslissing nog extra dient te worden geargumenteed waarom er een inreisverbod wordt opgelegd.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.17. Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij wel op om bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dit is blijkens de motivering van de bestreden beslissing duidelijk het geval. Verzoekers opwerping *“Er wordt niet geargumenteed waarom meteen de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd, terwijl evenzeer een termijn korter dan driejaar mogelijk is”* mist dan ook manifest feitelijke grondslag. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers opwerping *“Alleszins negeert de motivering met betrekking tot de driejaar dat er nog een procedure wettelijke samenwoning lopende is.”* Waar verzoeker opnieuw opwerpt *“dat de weigering ervan door de Ambtenaar geen enkele kracht of gezag van gewijsde heeft”* volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat als een bevel om het grondgebied te verlaten reeds 6 jaar oud is, er niet langer naar kan worden verwezen, minstens laat hij na de grondslag van deze bewering mee te delen. Waar verzoeker opnieuw opwerpt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven nadat hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het tweede onderdeel van het tweede middel. Waar verzoeker opwerpt *“Het is een loutere bewering dat de weigering van ‘voltrekking van een huwelijk’ (sic) een contra-indicatie zou vormen voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Het zal de rechtbank zijn die zich hier uiteindelijk over uitsprekt, zodat er aan de weigering geen besluiten mogen gekoppeld worden, zolang deze niet definitief is.”*, volstaat het opnieuw te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Het gegeven dat de bestreden beslissing gewag maakt van *“De weigering van voltrekking van huwelijk”* vormt niet meer dan een materiële vergissing die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dat het louter een materiële vergissing betreft, blijkt uit het feit dat de bestreden beslissing hogerop stelt, *“Op 29.06.2016 weigerde de stad Antwerpen deze samenwoning wettelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.”*

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.18. Verzoeker is vervolgens van oordeel *“Er dient ook een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden”* waarbij hij verwacht dat *“de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene”*. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat de grondslag te geven van zijn verwachting dat de bestreden beslissing een proportionaliteitsafweging dient te bevatten zoals hij het schetst. Alleszins bevat de bestreden beslissing een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Te dezen verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Waar verzoeker vervolgens dan weer van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden en dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, dient de Raad op te merken dat dit niet meer zijn dan blote beweringen, die de bestreden beslissing niet aan het wankelen kunnen brengen. Waar verzoeker dan verwijst naar arresten van de Raad en de Raad van State dient de Raad op te merken dat de verwijzing naar deze arresten niet aantoonde dat in casu niet afdoende werd gemotiveerd waarom de maximumtermijn van drie jaar voor het inreisverbod wordt opgelegd.

Het vierde onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.19. Waar verzoeker vervolgens in een vijfde onderdeel gewag maakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en opnieuw uitweidt over artikel 8 van het EVRM kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker haalt diverse arresten van het EHRM aan maar hiermee toont hij niet aan dat er in zijn geval sprake is van een schending van voormeld verdragsartikel. Waar verzoeker uitgebreid citeert uit een arrest van het EHRM van 5 juni 2012 kan de Raad niet nalaten erop te wijzen dat dit uittreksel betrekking heeft op een vreemdeling in voortgezet verblijf (*“settled migrants”*) waarop artikel 8, tweede lid van het EVRM van toepassing is, wat manifest niet verzoekers geval is. Waar verzoeker dan plots gewag maakt van het hoger belang van het kind en gewag maakt van de twee oudste kinderen van zijn vriendin die naar school gaan en stelt dat het van belang is dat de drie kinderen kunnen samenleven met hun stiefvader die hen verzorgt en opvoedt, dient de Raad op te merken dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er drie kinderen in het geding zouden zijn, waaronder twee jonge, met wier belang de verwerende partij rekening had dienen te houden. Immers bevinden zich in het administratief dossier aanvragen om verblijfsmachtiging van verzoeker die hij heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij hij enkel gewag maakt van een gezinsleven met zijn vriendin. Dat er sprake is van jonge kinderen blijkt ook niet uit de stukken die werden gevoegd bij het verzoekschrift. Uit stuk 2 met als titel *“Synthesebesluiten”* is op p. 2 sprake van verzoekers vriendin (*“concluante”*) waarbij wordt gesteld dat ze twee dochters heeft, waarbij wordt gespecificeerd, *“één van deze dochters (...) is onlangs bevallen”*. Van de andere dochter wordt geen gewag gemaakt. Op pagina 8 van het verzoekschrift wordt melding gemaakt van de *“dochter van concluante die in België woont”*. De Raad maakt uit het geheel op dat het de dochter is die in België woont, die bevallen is. Uit de verslagen van gehoor van verzoeker en zijn vriendin die zijn opgesteld door de politie op 20 juni 2016 en die eveneens zijn gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat de dochter van verzoekers vriendin die in België woont, een eigen thuis heeft en dat ze na een avondlijk bezoek aan verzoeker en zijn vriendin huiswaarts keert met wie verzoekers vriendin bestempelt als haar schoonzoon. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat er sprake is van drie kinderen die samenleven met hun stiefvader en dat hij hen verzorgt en opvoedt en dat de twee oudste kinderen naar school gaan.

2.20. Verzoeker heeft de Indische nationaliteit, zijn vriendin is Surinaamse. De Raad ziet dan ook niet in hoe de bestreden beslissing kan inhouden dat verzoekers vriendin als erkende vluchteling zou moeten terugkeren naar Afrika en meer bepaald naar Guinee. Verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt en dat ze getuigt van een stereotiepe motivering, volstaat te dezen niet. De Raad merkt nog op dat verzoeker niets inbrengt tegen de bestreden beslissing waar deze stelt, *“In het geval de procedure bij de familie-rechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoont alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod visumaan-vraag indienen op grond van dit huwelijk volgens de bepalingen van art 10 van de wet van 15.12.1980.”* Waar hij ten slotte nog opwerpt dat er geen ernstig onderzoek werd gedaan naar zijn privéleven, dient de Raad op te merken dat verzoekers privéleven dat tot stand is gekomen tijdens een jarenlang illegaal verblijf in het Rijk niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden zijn dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit voor de verwerende partij om zich te onthouden van een inreisverbod. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn kritiek.

Het vijfde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het tweede middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

M. EKKA